

Köszönöm Neked, Jézusom, a küldetést: hogy küldesz szeretni es küldesz tanítani Országod igéjét. Köszönöm, hogy tanítványoddá lehetek es embertársaimat is tanítványaiddá formálhatom. Köszönöm, hogy megláttam az egyetlen érdemes feladatot: isten közösségébe gyűjteni, testvérünké tenni embertársainkat a Te örömdre, Atyád örömére, a Lelek örömére.

(Bulányi György: Régi imádság)

**XXV. évfolyam 6. 7. szám
2018. június - július**

BULÁNYI GYÖRGY

LÁTNI A VALÓSÁGOT!

Nem vállalja senki sem, hogy megmutassa. Sem a világ, sem az egyház, sem a Bokor valóságát.

Jézus vállalta. Megmutatta az Őt környező valóságot: A királyok uralkodnak a népeken, s akiknek hatalom van a

kezükben, jótevőknek hívják magukat (Lk 22.25). És nemcsak a világi valóságot, hanem az ő korabeli egyházat is: *Ettől kezdve Jézus jelezni kezdte tanítványainak: Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölik őt* (Mt 16.21). És az Őt legközelebből körülvevő Tizenkettőt is: *Nem tizenkettőtököt választottam ki? De egyikőtök ördög. Júdást értette rajta, az iskarióti Simon fiát. Mert ő lett az árulója, egy a tizenkettő közül* (Jn 6.70). Jézus felelőtlenségnek érezte volna, ha nem vállalja. Mit? Azt, hogy így beszéljen akkor, amikor a Római Birodalomban élt, melynek szintén volt „királya”. Így beszéljen Izraelben, melyben a hatalmat nemcsak a „király” helytartója, hanem annak megbízásából a Nagytanács is vállalta: a vének, a főpapok és az írástudók. Azt, hogy leleplezze

Bulányi Gy.: Látni a valóságot!	3800
Kodolányi J.: Égő Csipkebokor	3803
Hegy B.: Menyegző	3803
Király I.: Mozdulatlan Mozgalom	3804
Király I.: Az ellenségszeretetről...	3805
Farkas I.: Kórházi energiák	3806
Kószeginé M.: Emlékszilánkok...	3817
Merza J.: Következő lépés	3816
Bulányi Gy.: Pro-memoriám...	3821
Simon P.: A Bokor közösség	3827
Bulányi Gy.: Mondjuk-e a Hiszekegyet?	3829
CREDO - k	3831
Hollai K.: A Te akaratod	3836
Miklovicz L.: Homília	3836
Rogers C.: Nyitott kézzel...	3838
Faragó F.: Tanyai szilánkok...	3838

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családjunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

a maga Tizenkettőjének a valóságát is, melyben ott volt az áruló Júdás is.

Ki vállalja a felelősséget, hogy a 2008. év küszöbén megmutassa a bennünket körülvevő világ, egyház és Bokor valóságát. Ki olya n eszement – *Jézus rokonai elindultak, hogy megfogják, mert azt mondták, hogy megzavarodott* (Mk 3,21) – köztünk ma, mint Jézus? Azt gondolom, hogy a Koinóniának nem érdemes XV. évfolyamot kezdeni, ha megtorpannánk, s már nem vállalnánk azt, amivel kezdtük. Azzal kezdtük, hogy hoztuk a haldokló pécsi püspök leleplező vallomását, melyet egy külföldi hírügynökségnek adott a magyar katolikus egyháznak az ateista hatalom idején betöltött szerepéről: *Gyalázatos volt, ami velünk történt* (Koinónia, 1994. november 4-5. o.) Azért született meg ez a folyóirat, mert nem volt más sajtó, amely hajlandó lett volna lehozni ezt a képtelen erejű leleplezést. Tőle

tudja majd átvenni évekkel később a Népszabadság 2001. szept. 7-i száma.

Jézus példája s a múltunk is, kötelez a folytatásra.

A Világ megmutatása

Kezdjük a megmutatást a legkevésbé kényessel, a bennünket körülvevő világi valóság megmutatásával. Bár, mint látni fogjuk, e világi valóság megmutatása is kényes dolog. Az elmúlt év őszén írja nekem magánlevélben Csutkai Eszter glóbusunk túlsó feléről, a kanadai Vaincouverből.

Kedves Gyurka bácsi, együttömben elolvastam a 102. Naplót, s a végén összeolvadt a sok olvasásközbeni gondolat. Rövid reakcióm csak az egyházzal kapcsolatban volt. Praktikus szempontból engem az idegesít, hogy az egyház(ak) lesznek leginkább kiölői a jézusi tanításnak. A tanítónak (egyház) praktikusán kéne a tananyagot leadni, reagálni kellene az életbeli dolgokra. Ma az emberek nem a legjobb körülmények között élnek Kanadában. Itt, British Columbiában fantasztikusan virágzik a gazdasági élet – az értékelés és a statisztika szerint. Tényleg, a város nő, mint a gomba, s a "prosperitás" magaslatán vagyunk. Nincs elég munkaerő – mondják a hírekben. Ezért még szervezett külföldi munkaerőt is hoznak be a keleti világból. Tehát akkor az emberek is jobban élnek? Nem. Munkanélküliség van, a hazai ember nem jut munkához, mert az általa kívánt minimálbér, ami már nem elég a minimális létfenntartáshoz sem, túl sok a munkaadónak, hogy kifizesse. Ezért inkább hozott az uralkodó osztály olyan rendeletet magának, hogyha min. 2 évig foglalkoztat egy behozottat, és szállást ad nekik, akkor kedvezményeket kap az államtól. Tehát bér-nyomásról van szó, mert két év múlva, amikor már meg kellene fizetni őket, akkor lecseréli őket, s helyettük újabb turnust hoz be. Szervezett neoklasszikus rabszolgatartó ez a rendszer. Ki van mutatva, hogy a dolgozóknak a termelékenységé 51%-kal nőtt az elmúlt 5 évben, de a fizetésük maradt vagy csökkent. Az összes termelési pluszt a munkaadó söpri be, s profitja 30 valahány százalékkal nőtt. Közben a lakásárak az elmúlt 5 évben átlagban több mint kétszeresére növekedtek, de inkább 3-szorosára. Az én lakásomé is, és közben észrevehetően növekszik a hajléktalanok száma. Tehát nemcsak jobban össze kell magát az embernek húznia, hanem a nagy hajtás miatt ideje sincs, és a testi és lelki egészsége is romlik. Aki pedig felül marad az árban, az meg rohamosan elhasználdik. Ezeket az egyházak észre sem veszik.

Eddig a levél. Olyan, mint idehaza, csak még egy kicsit jobb. Olyan, mint Latin-Amerikában, csak hogy ott még rosszabb, mint nálunk.

Olyan, mint nálunk. Jézus is egy történelmileg jelentős világi hatalmi egység keleti sarkában, a Római Birodalom szíriai tartományának izraeli egységében, Júdea tartományában mérte fel a valóságot. Mi is azzal,

hogy a vörös hadsereg elhagyta hazánkat, tagjaivá lettünk egy még kiterjedtebb világi hatalmi egységnek, az Észak-Atlantinak, melyben a világméretű tőkés társaságok az urak, akinek az ereje immár nem a légiókra, hanem a NATO fegyveres erőire épül. Ennek kimondása még nem veszélyes, de annál inkább veszélyes kimondani azt, hogy a tőke és a szolgálatában levő NATO a felzárkózó területeken kialakult helyi hatalmak viselkedését is meghatározza.

Lázadni lehet, tiltakozni lehet. A Római Birodalomnak az sem segített, hogy a 4. századtól kezdve a keresztények is részesei lettek a polgári és fegyveres hatalomnak. Jöttek a barbárok, s a birodalom összedőlt. Bizáncnak az sem segített, hogy keresztény országnak nyilvánította magát. Túlélte ezer évvel a Birodalom nyugati felét, s jöttek a szeldzsukok és összeomlott. Kik fognak véget vetni a tőkés társaságok világuralmának? Hiába épülnek bele azok is, akik keresztényeknek vallják magukat, rajtuk sem segítenek. Óráik, nekik is, mint mindenféle hatalomnak, meg vannak számlálva. Ha hosszúak is az órák. Jézus tanítványai nem épülnek bele semmiféle világi hatalomba. Ha Jézus tanítványai, akkor nem is támogatnak, nem is láznak fel ellene. Élik a maguk szeretet-életét. Várhatják nyomorúságunk végét, de tudják, hogy a világi hatalom nem lehet másfajta, mint amilyen. Nem. Mindaddig, amíg jézusokká nem lesz az emberiség. Amíg meg nem valósul a francia felvilágosodás álma: szabadság, egyenlőség, testvériség.

Lehet lázadni. Lehet remélni a hatalom megdöntésében, de tudnunk kell, hogy csak az következhetik utána, amire képesek vagyunk. Mi az? Ugyanaz, ami volt, csak más kiadásban.

Egy lázadó lázadás-szavai jutottak el hozzám hazánkról. Idézek belőle valamit: Kikiáltották a magyar police köztársaságot – Államforma: alkotmányos police köztársaság. Miniszterelnök: az emberiség történelme során funkcionáló miniszterelnökök között kimagaslóan a leghazugabb kormányfő. Rendőrség: tömegoszlatásra, verésre, megtaposásra, kiszorításra, kardlapozásra, vízágyúzásra, szemkilövésre és könnygázosításra kiképzett, a legkorszerűbb eszközökkel felszerelt, mintegy 40 ezer fős testület, a lakosság lélekszámához viszonyítva világelsővé nőtte ki magát (létszámban, technikában és önkényeskedésben). Felső tízezer (politikai elit): zömében az egykori esküdt NATO és imperialista ellenes kádári vezető garnitúrából „napok alatt” milliárdosokká vált nyugatimádók, rokonságuk és baráti (elvtársi) körök, a „zsíros” álláshalmazok, tanácsadók, szövívők, elnökségi tagok és hazug hordószónokok sokasága. Összegzés: Sajátos állam, sajátos történelemmel, sajátos személyekkel és sajátos állampolgárokkal. Gátlátalan „vezetők” vitték erkölcsi és anyagi romlásba az

országot... – Ennyi a szövegből. A másik oldalé – ennek megfelelő

Jézus mindent egybefoglaló szava: *Uralkodnak a népeken, s jötevőknek hívadják magukat...* Egyik testvérünket megkértem már rá: Mondjon egy jézusi szót, amely nem a tehetetlenségünket mutatja meg, amikor lázadunk. Nem született meg ez a szó. Szeretném leközozni mindazoknak az írását, akik elmondják olvasóinknak, hogyan tudnak ma élni hazánkban úgy, hogy bátram belenéznek a jézusi tükörbe. Abból tanulhatnánk, ha elmondanánk egymásnak, hogyan lehet jézusi életet élni ma. A '89 előtti közel félszázadban tudtuk. Nem léptünk be a pártba, és nem lettünk ügynökök, és másodrendű állampolgárokká lettünk. Ma mi a megfelelője ennek? Annak, hogy ne ragadjon ránk a jelen hatalom semmi-féle szennye?

S ez, amit írok az ígért megmutatás? Igen. Azt mondom el, hogy munkából s nyugdíjból kell megélni. Úgy, ahogy lehet. S nem vállalni részt a világméretű tőkés társaságok szolgálatából. Lehetséges ez? Azt remélem a kért dolgozatokból, hogy ezt mondják el nekünk. Mi a be nem lépés, az alá nem írás mai megfelelője?

Az Egyház megmutatása

Az Egyháznak, minden egyháznak az az alapbaja, hogy egyház és nem az Isten Közössége (koinónia tou theou). Nem lehet az Isten közössége, amíg szövetségben van a trónnal, a világgal. Egy egyszerű plébános és egyházközössége is szövetségben van vele? Ő nem feltétlenül, csak ha püspök lesz belőle. Az elmúlt század húszas éveiben írta a magyar kultuszminiszter a Vatikán államtitkárának: *Szíveskedjék megérteni, hogy államunk nem fogadhat el püspöknek olyan személyt, aki nem bírja teljes mértékben kormányunk bizalmát. S a Vatikán államtitkára megértette őt, s helyette ajánlott megfelelőbbet.*

Isten közösségének csak rendje van, és nincsen joga. Jézus megcsókolja Júdást, és nem tesz hatékony lépéseket árulása ellen. Egy jézusi egyház nem fogadhat el államsegélyt a hitoktatásra, mert ha elfogadja, azt kell tanítania, ami a világ tanítása, és nem Jézusé, akit az állam kivégeztetett. Az Isten közössége csupa másodrendű állampolgárokból áll. Az egyházban pedig legfeljebb takarító lehet a másodrendű állampolgár. Rendünk levéltárosa hívta fel a figyelmemet arra, hogy az egyház és rendem vezetői mind labancok voltak, és lassan-lassan kuruccá vált a rendi közszellem. Jézus közössége nem lehet se labanc, se kuruc. Csak az egyház lehet ilyen vagy amolyan. A jézusi közösség más, mint a világ.

A Bokorból jó harminc éve senki sem jelentkezik papnak, pedig a papoknak döntő része van abban, hogy lett a Bokor. Hogyan lehet a mi közösségi tudatunkkal

egyházközségi szinten szerephez, szolgálathoz jutni? Dolgozatokat várok olvasóinktól, akik felelni képesek gyakorlatuk alapján kérdéseinkre. Akkor is, ha arról számolnak be, hogy lehetetlen. S akkor is, ha arról, hogy találtak módot a szerepvállalásra.

A Bokor megmutatása

A Bokor – jogot nem ismerő jézusi közösség. Büszke arra, hogy lett, hogy megszületett, és folytatja a tanítványok életét a konstantini ezerhétszáz esztendő szünet után. Mindenekelőtt őszinte magához. Megvallja helyzetét a világban és az egyházban. A világ ma nem törődik vele. Lehet labanc vagy kuruc. Az egyház pedig bizalmatlan vele szemben. Nem is találkozik vele, legfeljebb egyházközségi szinten. Azt is megvallja a Bokor, hogy '89 után nem talál tanítványra. Az embereket kizsigereli a tőkés társaságok által meghatározott világ, lelki igényeit pedig vagy az egyházakban, vagy pedig valláspótlékokban, ezotériában, s hasonlóknak találja meg, ahol kiszolgálják lelki igényeit, de nem kell elkötelezett tanítvánnyá válnia, aki közösséget akarna gyűjteni Istennek.

A Bokor nem ismeri a nemzetpusztítást. Gyereket akar, az élet folytatását. Tudja, hogy ehhez anyukákra van szükség, akik otthon maradnak. Tudják, hogy az apák által megkeresett pénzből meg kel tudnia élnie az egész családnak. A Bokorban nevelődő gyermek testvéreket akar, és sokat. Miért? Mert csak így. csak testvérek körében élni jó.

A Bokorban ki-ki megtanulja, hogy ő is az Isten szerelmes lánya, szerelmes fia, akiből az Istennek olyan, mint ő, csak egyetlen példánya van. Forró drót köti őt össze az Istennel. Bensejében, szívében hallja a hangját: Légy jó! Vagy ezt: Ne tedd, ami nem illik Hozzá!

Tudja, hogy csak azt tegye, ami örömet okoz olyankor, amikor ő a célpont, amikor vele teszik azt. Nem szereti, ha uralkodnak rajt, tehát ő sem uralkodik másokon. Örül, ha adhat, mert ő is örül, ha kap valamit. S esze ágában sincs verekedni, a másikat megütni, mert tudja, hogy Jézust üti meg vele.

S azért nem megy el papnak, mert nem ezerből, ötezerből egynek, hanem az ezernek, az ötezernek kell jézusian viselkedni. Kevesebb nem elég? Nem. Az isten Országát csak mindannyian tudjuk felépíteni.

S nem változtatja vallását, amibe beleszületett. Minek? Isten gyermeke lehet akárhol. Abban a vallásban is, amelyben született.

S minden emberhez küldve van. Az ateistához is, a panteistához is. Hihetünk akármit, de közös a tenni való: Nem tenni másnak, amit magunknak nem akarunk.

Egymagamban nem tudom megmutatni a Bokor valóságát sem. Idősebbektől, fiataloktól egyaránt várom

beszámolóikat arról, hogyan tudják teljesíteni küldetésüket. Hogy tanulhassunk egymástól. Hogy megszakítsuk tehetetlenségünk láncát, és sokasodjunk és szaporodjunk megint.

KODOLÁNYI JÁNOS ÉGŐ CSIPKEBOKOR (RÉSZLET)

Nép? Nem volt nép. Egy sereg törzs, nemzetség, család gyüledéke volt, amelyet csak lazán fogott össze a közös eredet tudata s emlékezés egy valamikor volt, valamikor megnyilatkozott Istenre, akinek ismeretét az ősatya, Ábrahám vitte magával a Folyamközből Kánaánba, s adta tovább fiának, fia fiának s a késői unokák némelyikének. Ábrahám Teráhtól származott, mi pedig tudjuk, hogy ez a Teráh pedig maga a Hold volt, a Nap fia és férje, akivel először a Hajnalcsillagot, Hélal ben Elóhimot nemzette, aztán, mérhetetlen termékenységében a többi csillagokat, még akkor, amikor nem volt idő, s nem volt látható világ.

Az örök jelenben. Ez az örök jelen azonban fokként múlttá változott, mert a világgal együtt süllyedő ember számára menthetetlenül múlttá változik az időtlen isteni világ, amelyet valaha közvetlenül szemlélt az időtlenségben. Múlttá válván, az ember csak a folyton egymásra hullámzó megnyilvánulásokat látja, magát, az örök, időtlen, isteni valóságot nem.

Igy lépett a láthatatlan, érzékelhetetlen Isten helyébe a Holdnak, a megnyilvánulásnak, a tükröződésnek imádása, Teráh imádása. Nem az Atyáé, hanem az égitesté. Teráh isten volt, s tőle származott Ábrahám.

HEGYI BÉLA MENYEGZŐ

Soha nem voltak ennyien lakodalmon Kánában, de még a környéken sem. Hét faluból jöttek rokonok, barátok, ismerősök. A kiadós, hét fogásos ebédet édes és sós sütemények követték, no meg a zamatos galileai és libanoni borok. Sűrű poharazgatás mellett folyt a kedélyes beszélgetés. A násznép könnyen mámoros lett, s hamarosan táncba kíváncszott. Az udvar sarkába húzódtok muzsikusok húrokon, dobokon, csörgőkkel csendítették a dallamot, verték az ütemet.

Először a menyasszony táncolt, hét muszlinkendőt oldva le magáról, aztán az újdonsült férj járta el kemény, szenvedélyes táncát, majd együtt ropták a

sodró, dévaj lakodalmast. A vendégek is fölkeltek az asztalok mellől, s perdültek-fordultak az ifjú pár körül, el-elkurjantva magukat. A bor és a bál kábulatában röpködtek a sikamlós megjegyzések, az asztaloknál mulatságos történetek keltek szárnyra.

Jézus is kérték, hogy táncoljon velük, de ő udvariasan elhárította. Sokkal szívesebben nézte a kavargó tömeget, a fölhevült, boldogságtól sugárzó arcokat, s hallgatta a zengő talpalávalót, a fel-felhangzó nótázást. Már-már tetőfokára hágott a jókedv, a harsány adomázgatás, amikor a szolgák ijedten jelentették a násznagynak: – Uram, elfogyott a borunk. Mit csináljunk? A násznagy nem számított ekkora vendégseregére, s nem gondoskodott időben elegendő italról. Zavarában Máriához, az ifjú pár közeli rokonához lépett, hogy tanácsot kérjen. Mi lesz, ha már az utolsó pohárral koccintanak? Csak nem tör ki a botrány, mielőtt véget érne a menyegző?

Mária odasúgta fiának, mi a násznagy gondja. Jézus elmosolyodott, és meghagyta a szolgáknak, töltsenek tele hét amforát tiszta forrásvízzel, s aztán hozzák eléje mind a hetet. A násznagy felcsattant: – Micsoda tréfa ez, barátom? Hát vízzel akarsz itatni minket? A násznépet nem szabad becsapni! Mária azonban leintette a férfit: – Ne aggodalmaskodjatok. Tegyétek azt, amit a fiam mond.

A szolgák teletöltötték a karcsú korsókat, s felsorakoztatták Jézus lábai előtt. Jézus mindegyik oldalát végigsimította, s tenyerét egy-egy pillanatra mind a hétnek a szájára helyezte. – Most vigyétek ki az asztalokhoz! – szolt a násznagynak. Az hitetlenkedve csóválta fejét, s megeresztett egy káromkodást.

A megkötyagosodott társaság dicsérte az új bort, amit a szolgák kitöltöttek, de fel is háborodott az eljáráson. – Nem ez a szokás errefelé, Násznagy uram! – tették szavá többen is. – Legelőbb mindig a legjobb bort kínálják az ünneplőknek, és amikor már kaptosak, akkor itatják meg velük a lőrért.

Hogyhogy te a gyöngébbikkal kezdted, és most a végére hagytad a legfinomabbat? – A násznagy nem próbált magyarázkodni, hanem egyre lelkesebben kínálta őket. Jézus jót derült a férfi zavarán, és nem fedte föl magát senki előtt sem. S minél gyakrabban ittak belőle, annál inkább feledték neheztelésüket. Derű vert tanyát a szívekben, és nagy-nagy szeretet kapcsolta össze az egész vendégkoszorút.

Jézus is többször öntött magának: – Nem rossz, azt el kell ismerni! – mondta tréfásan anyjának, és csettintett a nyelvével. Mária kérte, ne igyon annyit, még megárhathat. Jézus fölnevetett: – Hidd el, Anyám, még csak be sem tudnék csípni tőle!